

глава на ржце, съ очи полупремрежени, унесено слуша разказа на Йорданъ Йовкова.

Йорданъ свърши разказа си. А ние още слушахме и мълчимъ, омаяни отъ насладата на прочетеното съчинение.

Въ това време преподавателятъ стана нервно отъ стола и каза:

„Я, дайте разказа си! Той заслужава да бжде прочетенъ и въ другитѣ класове.

Драги ученици, вие имате въ класа си бждещиятъ писателъ, който е надаренъ съ тънка и дълбока наблюдателность и езикъ съ жива изразителность“.

Грабна дневника си и изкочи отъ класа, като забрави да събере останалитѣ съчинения.

Всички обърнахме погледа си къмъ Йовкова. А той седналъ, навелъ очи и цѣлъ пламналъ като божуръ.

Отъ този моментъ Йорданъ Йовковъ, сякашъ порасна въ очитѣ на класа. Всѣки търсѣше дружба му. А съ своята блага душа бѣше еднакъвъ въ отнасянията си и къмъ беднитѣ и къмъ заможнитѣ другари-съученици.

Отъ тогава въ класа ни нѣмаше по-хубаво и по стилъ и по съдържание и по езикъ съчинение по български езикъ отъ Йовковото. То бѣ образецъ за всички ни. А въ VII кл. той бѣ центъръ на всички разговори по литература въ класа ни. Той бѣ прочелъ съчиненията на всички български пи-